

Satyam Shivam Sundaram #3 vraag 2

Geliefde Osho,

Ik geniet echt van meditatie, geniet echt van mijn leven, maar het is nu al zo lang geleden dat ik enig grote passie, vreugde of pijn heb gehad, dat ik mij afvraag of ik saai en vast ben komen te zitten, of dat dit de manier is zoals dingen horen te zijn.

Deva Avesh, het hoort bij deze grote pelgrimstocht. Het moment van tevredenheid voelt in het begin of de reis voorbij is en je geweldig gelukkig bent. Maar, met het verstrijken van de tijd bezinkt de tevredenheid, je bent vredig, gelukkig, op je gemak. Maar een miljoen levens oude gewoonte steekt de kop op, er blijkt geen opwinding te zijn. Ben je saai geworden? Of dood? Dit is alleen maar een oude gewoonte die begrepen moet worden. Opwinding is voor hen die miserabel zijn. Zonder opwinding kunnen ze niet leven; hun ellende zou te zwaar zijn. Een beetje opwinding in hun leven, een nieuw liefdesavontuur, een loterij winnen, dit soort kleine dingen houdt ze bezig. Dit soort opwinding fungeert als een glijmiddel, en ze gaan in hun ellendige levens door, hopen op een nieuwe prikkel. En wat zijn je opwindingen? Een verhuizing, en je bent opgewonden...? Een nieuwe auto kopen, en je bent opgewonden...?

Ik hoorde over een man die zijn prachtige huis zat was. Uiteindelijk wordt alles vermoeiend, vervelend. Het huis was prachtig, en net achter het huis was een prachtig mooi meer en daar weer achter de bergen en het bos.... Maar elke dag hetzelfde gezicht, ochtends, middags, avonds... Er was geen opwinding. Hij belde een makelaar en zei dat hij dit saaie huis wilde verkopen. De makelaar was helemaal verbaasd. Nog nooit in zijn leven had hij zo'n mooi huis gezien, in zo'n vredige omgeving, het was bijna paradijselijk.

Dus zei hij, geen probleem, ik zal het adverteren, en het zal verkocht worden. En hij adverteerde het in de kranten. De volgende dag las de man de advertentie, en was zo opgewonden... een prachtig marmeren huis omgeven door een meer, en net voorbij dat meer een dichtbebost oerbos met bomen zo hoog alsof ze de sterren probeerden te raken. De beschrijving was zo poëtisch, en natuurlijk was er geen vermelding van zijn naam en adres, alleen het telefoonnummer van de makelaar: Hij belde gelijk en zei "kost wat kost, ik wil dat huis kopen". De makelaar zei, dat is een groot probleem; dit is uw huis".

Hij zei, "mijn God, je hebt er zo'n poëtisch stuk over geschreven, ik was compleet dat meer vergeten; ik was bezig om het voor lief te nemen, het bos, de bergen... Ja ik weet het weer; toen ik voor het eerst dit huis binnenging was er zoveel opwinding".

Maar opwinding is maar een momentopname. Je kan niet altijd opgewonden zijn; anders zal je bloeddruk zo hoog stijgen dat je simpelweg ontploft.

Opwinding betekent altijd tot een bepaald punt stijgen en weer zakken; het is altijd hoog en laag. Terugvallen in ellende en opnieuw op zoek naar wat opwinding... dit is de normale gang van zaken.

Maar als je tevredenheid door meditatie bereikt, als je tot een vredevolle innerlijke ruimte komt waar niks beweegt en tijd stopt... in het begin is dat niet

alleen maar opwinding maar een enorme extase. Maar je raakt er gauw aan gewend, en dat is wat er met jou gebeurt. Je bent nog saai, nog zit je vast, het is natuurlijk, zo horen dingen te gaan. Je moet een nieuwe manier leren om naar je tevredenheid, vrede, stilte, geluk te kijken, niet als iets dat je gisteren ook had. Je moet leren om het verleden compleet te vergeten, om precies te zijn, je moet voor het verleden sterven, zodat elke dag je vrede en content-zijn vers zijn, extatisch, alsof je ze net ontdekt heb. Sterf elk moment aan het verleden, en word steeds weer opnieuw geboren. Elk moment moet een dood en opstanding zijn. Tenzij je de kunst leert van doodgaan en herrijzen zal je je verveeld voelen omdat het hetzelfde is, altijd hetzelfde niets veranderd.

Je hebt miljoenen levens alleen maar geleefd voor veranderingen, hopen voor wat opwinding. Je moet een nieuwe kunst leren, een nieuwe dimensie moet in je wezen openen – hoe te leven met het oneindige. Je kent alleen een leven met veranderingen, met het tijdelijke, het kortstondige. Leer nu de nieuwe kunst van het leven met het oneindige, het onveranderlijke, het absolute stille, onbeweeglijke – iets voorbij tijd en ruimte. Je zal elke dag nieuwe bloemen in je tevredenheid vinden, in je stilte nieuwe sterren, nieuwe vloed van gelukzaligheid en extase als je eenmaal deze nieuwe kunst hebt geleerd.

Maar je moet vergane dagen vergeten anders zal het op een herhaling lijken. Ik verveel mij niet... en ik heb in uiterste tevredenheid in absolute vrede geleefd. In mijn wezen beweegt niets, alles is totaal stil. Omdat ik nooit aan vergane dagen denk – wat voorbij is is voorbij, ik heb nooit omgekeken. Elk moment ben ik immens extatisch. Het is dezelfde tevredenheid, vrede, stilte, maar het is altijd nieuw voor mij, omdat ik steeds weer het verleden blijf droppen. Leer de kunst om het oneindige altijd vers te houden, sta niet toe dat enig stof op de eeuwige spiegel wordt vergaard.

Een zenverhaal:

In de wereld van Zen is het een prachtige traditie voor meesters om hun discipelen naar andere meesters te sturen alleen maar om de realiteit van een andere kant te bekijken, zodat de discipel de waarheid van een totaal verschillend standpunt kan zien.

Het gebeurde dat één discipel op hetzelfde punt als Deva Avesh kwam. Hij was uiterst tevreden, er waren geen klachten, er ontbrak niets. Maar deze altijd aanwezige eeuwige stilte was tegen de diepgewortelde gewoonte voor de zoektocht naar opwinding. Nu was er geen opwinding mogelijk. De meester riep hem – hij had hem al verschillende dagen niet geroepen – en sloeg hem toen. De discipel kon het niet geloven, hij had niets gezegd, niets gedaan. Hij vroeg “waarom heeft u mij geslagen?”. De meester zei, “je had wat verandering nodig”. En bovendien moet je naar het klooster van mijn eeuwige vijand gaan.

Tegenovergesteld. Nu moet je met die meester leven. De discipel zei, "maar u heeft hem altijd tegengesproken. U bent nog nooit op enig punt het eens geweest met die man. Noch hij met u, waarom stuurt u mij naar hem?"

De meester zei, “vraag nooit aan de meester waarom”. Hij weet en voor jou is het niet nodig het te weten. Ga gewoonweg, en vraag de andere meester om jou te accepteren als discipel. Zijn hele tevredenheid, meditatie, stilte, alles was verstoord. Tsunami's van gedachten...

Hij was helemaal in verwarring. Dit was te veel, waarvoor werd hij gestraft? Alles over zijn verveling en dat het leven geen opwindning meer had vergat hij. Nu was er grote opwindning. Maar als de meester zegt dat je moet gaan... Met grote tegenzin ging hij naar de andere meester. Echt onvrijwillig, bijna in een gespleten toestand. Hij wist dat die man verkeerd zat, hij had geluisterd naar zijn meester die zo logisch in zijn weerlegging van die andere man was....

Maar uiteindelijk klopte hij op de deuren van het klooster. De meester zelf kwam naar buiten, "wat is er aan de hand? Wat wil je? Je hoort bij mijn vijand."

"Ik weet het" zei de discipel. "Ik wilde hier nooit komen maar mijn meester, uw vijand heeft mij gestuurd met het verzoek mij te accepteren als uw discipel". De meester zei "dit is vreemd, en je deed wat hij vroeg?" De discipel zei "ik moest, hij sloeg mij ook erg hard, en hij is een gevaarlijke kerel. Als ik het niet opvolg zal hij mij elke dag, ochtends, middags, avonds, midden in de nacht slaan. Hij is niet te vertrouwen. Ik dacht, het is verstandiger naar u te komen."

De meester sloot de deur in zijn gezicht dicht en zei, "ga terug, je meester is uiterst meedogend."

Dit was nog meer een raadsel. Hij zei, "u heeft mijn meester tegengesproken, boeken tegen hem geschreven, uw discipelen geleerd niet naar hem te luisteren, niet eens met zijn discipelen te praten. En vandaag bent u plotseling van mening veranderd? "

U zegt, "Je meester is uiterst meedogend" De oude man lachte en zei, "Ja, hij is uiterst meedogend. Uit mededogen stoorde hij je om een gevoel van "wees niet stom" te geven. Je bent aan het bezinken... alle gedachten - golven in je hoofd zijn aan het verdwijnen, alle gedachten zijn stil aan het worden, het is uit zijn mededogen dat hij je verstoord heeft en je naar mij hebt gestuurd zodat ik je nog meer kan verstoren. Ik ben tegen hem, ben tegen alles wat hij zegt, maar sorry, ik kan je niet accepteren. Je zal terug moeten gaan. Je bent al thuisgekomen... één stap verder! "

Hij ging naar zijn meester en zei, "hij heeft mij afgewezen, en de reden die hij gaf was "je meester is te meedogend, ga terug naar hem."

De meester zei, "begin weer te mediteren."

Het was opnieuw een opwindning en opnieuw een begin in het onbekende. Omdat hij al een groot ingewijde was kwam alles snel tot rust... tevredenheid, vrede.

Maar nu was er geen lust naar opwindning meer, het was stom.

Maar het gebeurt bij iedereen, door een erfenis diepgeworteld uit vorige levens.

Het zit zo diepgeworteld dat het in je bloed, je botten, je merg is gegaan. Je bent niet saai aan het worden, noch zit je vast. Zelf zeg je, "ik geniet echt van meditatie, en ben absoluut tevreden met mijn leven, maar het is nu al zo lang geleden dat er enig grote passie, vreugde of pijn gehad heb, dat ik mij afvraag of ik saai ben, of vastgelopen, of dat de dingen zo horen te zijn."

Avesh, dit is de manier hoe dingen horen te zijn.

Berrie was uit de stad geweest, bij terugkomst was hij verrast zijn vrouw Stella in bed te vinden met een vreemde man. De naakte en natuurlijk goed bevredigde vreemdeling lag uitgeteld op het bed.

"Jij klootzak!" explodeerde Bernie.

“Wacht lieverd”, riep Stella, “ken je die bontjas nog die ik verleden winter aan had? Deze man gaf hem aan me. Ken je nog die diamanten ketting die je zo mooi vond? Deze man gaf hem aan me.

En weet je nog dat je die tweede auto niet kon veroorloven en ik een Toyota kreeg? Deze man gaf hem aan me.”

“In hemelsnaam het tocht hier!” schreeuwde Bernie. “Geef hem een deken zodat hij niet verkouden wordt!”

Avesh, een klein beetje begrip. Alles loopt prachtig. Speciaal voor jou een paar moppen, niet om je te verstoren, maar alleen maar als kleine vakantie van je tevredenheid, alleen maar een paar momenten om je meditatie en tevredenheid te vergeten.

Het was in de bar opnieuw een latertje, toen de deur openging en een stem uitriep “Mactavish, je huis staat in brand.”

Één man snelde de deur uit en kwam na honderd meter hardlopen plotseling tot staan. “Wacht eens even, hij zei het in het algemeen, ik heet geen Mactavish.”

De oudgediende prediker was in een klas van dominees het belang van gezichtsuitdrukkingen in harmonie met hun preken aan het instrueren.

Hij zei, “Wanneer je over de hemel praat, laat je gezicht dan oplichten, laat het met een hemelse glans stralen, laat je ogen glimmen met gereflecteerde glorie. Maar heb je het over de hel dan is je gewone gezicht voldoende.”

Een Fransman, Zwitser en Italiaan zitten op hun vlucht naar Italië in hun kleine privévliegtuig. Als het weer slechter wordt raken ze de weg in de wolken kwijt. De Fransman steekt zijn hand uit het vliegtuig en zegt plotseling, “Ik raakte de Eiffeltoren aan, dit moet Frankrijk zijn.”

Na een tijdje steekt de Zwitser zijn hand uit het raam en zegt, “we zijn thuis, dit is Zwitserland; ik raakte de bergen aan.”

Uiteindelijk steekt de Italiaan zijn hand uit het raam en zegt “dit moet Italië zijn.” “Hoe weet je dat?” vroegen de anderen”.

De Italiaan trekt zijn hand terug en zegt, “ze hebben-a mijn-a horloge gepikt-a.” Oké Maneesha?

Ja, Osho.